

25+

เล่ห์รัก

เทพบุตรมดบวชหาย

ฉ่ำซ่าพัชร์

Crazy Love

ฉ่ำซ่าพัชร์

เล่ห์รักเทพบุตรแดนทราย

ผู้เขียน ฉัชชาพัชร

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ.2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือ
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของหนังสือเท่านั้น

ฉัชชาพัชร

บรรณาธิการเล่ม : ฉัชชาพัชร

พิสูจน์อักษร : ฉัชชาพัชร

ออกแบบปก : 9 Lucky Art

แวะเข้าไปพูดคุยทักทายกันได้ที่

<https://www.facebook.com/oowae>, gunyanut319@hotmail.com

หรือเข้าไปชมผลงานและข่าวสารนิยายได้ที่

<https://www.facebook.com/kanyanat8504>

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่านักอ่านที่น่ารักทุกท่าน เจอกันครั้งนี้ตู่จะพาทุกคนมาพบกับนิยายโรมานซ์ในชื่อเรื่องว่า ‘เล่ห์รักเทพบุตรแดนทราย’ เรื่องนี้เป็นนวนิยายแนวทะเลทรายเรื่องที่สองของตู่ค่ะ(ยิ้มหวาน) อะแหม่มๆ! แม้ว่าจะเป็นแนวทะเลทรายแต่เนื้อเรื่องไม่แห้งแล้งนะคะ ถ้าอยากรู้ว่าความรักที่อยู่กันคนละฟากฟ้า ต่างฐานันดร จะมีสีสันและมีชีวิตชีวามากแค่ไหน จะร้อนแรงสักเพียงใด อย่าช้า! พลิกอ่านหน้าต่อไปเลยค่า(^_~)

อ้อ...แอบแหม่นนิดๆ นะคะ ‘ท่านซิค’ หรือ ‘เจ้าชายเรฮานย์’ ของเราในเรื่องนี้ โคตรรวย โคตรหล่อ จอมเผด็จการ และเจ้าเล่ห์ที่ไม่มีใครเกิน แหมยังซ่อนความหื่นเอาไว้ในตัวอย่างร้ายกาจ เป็นเจ้าชายที่ไม่เคยมีหญิงใดกล้าปฏิเสธ ดันมาเจอสาวน้อยแสนสวยจอมหยิ่งแสนพยศ แต่เธอก็ท้าทายมิใช่เล่น หญิงสาวคิดที่จะประกาศตัวเป็นโสดตลอดกาล เหตุเพราะชีวิตของเธอเจอแต่ผู้ชายเลวๆ แต่สุดท้าย ‘พิชญาดาร่า’ หรือ ‘พิชซ่า’ ที่ทั้งเผ็ดทั้งเปรี้ยวก็มาโดนคร่ำพรมหมจรรย์ด้วยน้ำมือของเขา... ยังมีคู่พระรองอีกคู่ล่ะคะที่น่าลุ้นไม่แพ้กัน ว้าวๆ เรื่องราวความรักของพวกเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป โหลดอ่านเลยค่า (เตือนสัณนิด ต่ำกว่า 18 มิควรอ่านนะคะออิ)

ด้วยรักและความขอบคุณจากหัวใจ

ณัชชาพัชร

๖๖๖
เฉยชาเพชร

Crazy Love

เทพบุตรในชุดทราย

ซัดเรอานะ & หनुพีชซ่า

บทที่ 1 อย่าให้จับได้!

ร่างเพรียวบางในชุดอาบายะห์สีดำที่ตกแต่งรอยตะเข็บด้านหน้าด้วยการปักดินเงินลงบนเนื้อผ้าเป็นลายทางสวยงามตั้งแต่คอเสื้อจนถึงชายเสื้อตัวสวย คลุมศีรษะด้วยฮิญาบที่ปักเป็นลวดลายสวยงามด้วยดินเงินเช่นเดียวกัน กำลังวิ่งหนีใครบางคนด้วยท่าทางตื่นๆ และแสนจะเหนื่อยหอบ

หญิงสาวที่เห็นแค่เพียงใบหน้าเนียนสวยหยุดพักชั่วคราวเพื่อหลบลมหายใจเข้าปอด แต่เมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ในชุดกาลาบายาสีขาวที่คลุมศีรษะด้วยผ้าคลุมสีเดียวกันกำลังวิ่งตามมาติดๆ เท้าเล็กๆ จึงจำต้องขยับวิ่งต่อไปไม่หยุด

“เรฮาเยาะห์! หยุดเดี๋ยวนี้นะ!” เสียงห้าวตะโกนก้อง พลาญวิ่งไล่ตามคนตัวเล็กไปอย่างไม่ให้พลาดสายตา ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ไม่ค่อยได้ออกจากบ้านไปไหนจะวิ่งไวราวกับลิงลมเช่นนี้

สาวน้อยหันมามองแวบหนึ่ง แต่ก็หาได้กลัวไม่ เธอยังคงวิ่งหนีต่อไปไม่หยุด และต่อให้คนบ้าอำนาจจะร้องตะโกนห้ามเธอเสียงดังเพียงใด คนที่ดื้อดั่ง

6 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

ก็หาได้สนใจ ทำเล็กลงคงวิ่งและวิ่งเพื่อจะหนีให้พ้นจากทุกคนที่คิดจะบงการชีวิตของเธอ

‘ฝันไปเถอะว่าจะหยุดให้จับได้ง่ายๆ’ ตึกสี่สั้มกลางเก่ากลางใหม่ข้างหน้าจำได้ว่ามันคือที่พักของเพื่อนสาวชาวไทยคนหนึ่งที่เคยรู้จักกันเมื่อสามอาทิตย์ที่แล้วที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งแถวมาตินาท ย่านสรรพสินค้าที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งของรัฐดูไบ

เธอยะหรีวิ่งเข้าไปในตึกแล้วพบกับพนักงานต้อนรับไม่ถึงนาทีก็วิ่งไปกดลิฟต์ ขณะที่ร่างสูงเกินสันตักวิ่งตามมาไม่ลดละ ตอนแรกพนักงานต้อนรับไม่ยอมให้เขาเข้าไปข้างใน แต่เมื่อร่างสูงล้วงอะไรบางอย่างให้พนักงานสาวทั้งสองคน พวกหล่อนก็คลี่ยิ้มและยอมปล่อยให้ชายหนุ่มที่แววตาเต็มไปด้วยอำนาจน่าเกรงขามเดินผ่านเข้าไปข้างในแต่โดยดี

‘เธอยะหรี หาเรื่องให้พี่ปวดหัวอีกแล้วนะ’ ดวงตาสีทรายมองประตูลิฟต์ที่กำลังปิดลงด้วยสีหน้าบูดบึ้ง ก่อนจะรีบกดลิฟต์อีกตัวข้างๆ ด้วยอารมณ์เดือดดาลสุดๆ ก็ครั้งแล้วที่น้องสาวของเขาทำเรื่องวุ่นวายไม่รู้จักหยุดจักหย่อน เจอปัญหาที่ไรก็เอาแต่วิ่งหนี ทั้งๆ ที่เขาพยายามจะยื่นมือเข้าไปช่วยแล้วแท้ๆ แต่แม่น้องสาวตัวดีกลับคิดหนีเอาตัวรอดโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง มั่นใจว่าไม่ไหน

ร่างสูงในชุดกาลาบายาสีขาวหยุดมองแผ่นหลังไวๆ ที่ผลุบหายเข้าไปยังห้องๆ หนึ่งด้วยสายตามาตหมาย ก่อนที่ก้าวยาวๆ อย่างสามขุมตรงเข้าไปยังห้องๆ นั้นอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อไปถึงประตูห้องของห้องนั้นก็ล็อกเสียแล้ว

ก๊อ กๆ!

ชายหนุ่มยกมือขึ้นเคาะบานประตูเสียงดังลั่นโดยไม่เกรงใจใคร ผ่านไปประมาณหนึ่งนาทีเจ้าของห้องก็ไม่ยอมเปิดประตูออกมา

ก๊อ กๆ!!

เจ้าของร่างสูงที่ใบหน้าคมคร้ามเริ่มแสดงอาการหงุดหงิดยกมือขึ้นเคาะบานประตูแรงๆ อีกครั้ง จนห้องข้างๆ เริ่มเปิดประตูโผล่หัวออกมาดู แต่ก็สบตาเข้ากับดวงตาสีทรายคมเข้มดุดัน พวกที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องของชาวบ้านจึงพากันหดหัวกลับเข้าไปในห้องของตนเองแทบไม่ทัน

และผ่านไปอีกประมาณหนึ่งนาทีก็น่าจะมีแว่วว่าประตูบานใหญ่จะเปิดออกมาต้อนรับเขา ท่านซีเครฮานย์ในคราบสามัญชนจึงตั้งใจจะยกมือขึ้นเคาะบานประตูตรงหน้าอีกครั้ง และครั้งนี้ถ้าเจ้าของห้องยังไม่ยอมเปิดประตูให้เขาอีก ก็อย่าหาว่าเขาโหดร้ายป่าเถื่อนก็แล้วกัน มือเรียวจึงยกขึ้นหมายจะเคาะประตูอีกครั้ง

ผาง!

ยังไม่ทันที่มือเรียวใหญ่จะทันได้เคาะลงบนบานประตูไม้อัด ประตูบานใหญ่ก็เปิดออกมาอย่างรวดเร็ว จนกำแพงหน้าต้องหยุดค้างกลางอากาศและเกือบจะโดนเข้ากับใบหน้าของเจ้าของห้องสาวแสนสวยที่มองมาอย่างเอาเรื่อง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนแต่ทว่าคมวับ จับจ้องใบหน้าคมคร้ามอย่างไม่กลัวเกรง ริมฝีปากจิ้มลิ้มที่ทาลิปกอสสีพีชเหี้ยมดี้ยมเล็กน้อยคล้ายจะหยันเมื่อมองหนุ่มแปลกหน้าที่เสียมารยาทมาเคาะประตูห้องของเธอเสียงดังลั่น

สายตาสีทรายเป็นประกายระยับ ตะลึงมองร่างเพรียวระหงในชุดกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลกับเสื้อแขนกุดลายลูกไม้สีครีมบางเบาราวกับต้องมนต์สะกด รู้สึกว่าหาเสียงของตนเองไม่เจอไปชั่วขณะเมื่อตัวตวัดสายตาจากเรียวขาขาวผ่องมาที่ดวงหน้าสวยซึ่งปนเช็กซี้นั้นอีกครั้ง ชายหนุ่มยอมรับว่าผู้หญิงตรงหน้าเขาคณนี้ ช่างสวยยั่ววนโดนใจเขายิ่งนัก ชักอยากได้เธอไปเป็นนางในฮาเร็มของเขาอีกสักคนแล้วสิ

8 เล่ห์เทพบุตรเดนทราย

“คุณมาเคาะห้องของฉันทำไมไม่ทราบมิสเตอร์” เสียงหวานแต่ทว่า ห้วนกระด้างเอ่ยถามออกมาอย่างเยื่อหยิ่ง ไม่นึกห้วนสายตาคมซึ่งสีทราย แม้แต่น้อย แต่ไม่มีใครรู้หรือกว่า แท้จริงแล้วหญิงสาวรู้สึกห้วนไหวนมากแค่ไหน ทว่าความห้วนไหวนเหล่านั้นกลับถูกซ่อนไว้ภายใต้ใบหน้าที่แสนเยื่อหยิ่งจองหอง นั้นตลอดเวลา นั่นเป็นเพราะว่าเธอไม่เปิดใจยอมรับมิตรของผู้ชายหน้าไหน นั่นเอง

แค่เพื่อนร่วมงานธรรมดาหรือญาติมิตรที่สนิทสนมเธอยังสามารถ พูดคุยธรรมดาได้ แต่ถ้ามาเกี่ยวข้องกับเธอฉันรู้สาวหรือมากกว่าเพื่อนเธอไม่มีทาง ยอมรับได้แน่ ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้เธอรู้ว่า ‘ผู้ชายเจ้าชู้สันดานมันก็ เลวเหมือนกันหมด’ ยิ่งพวกที่ชอบส่งสายตาหวานๆ แบบผู้ชายตรงหน้านี้แล้ว ละก็ ตัวดีเลยละ

‘คิดว่าตนเองมีเสน่ห์มากสินะ เฮอะ แค่ว่าตาก็ไม่คิดจะแล’ พิชญา ดาราปั่นสีหน้าเครียด ทำทีว่ารำคาญผู้ชายตรงหน้าเสียเต็มประดา นั้นมันยังทำให้เธอราน้อยอยากจะแสดงอำนาจที่เขามีอยู่สั่งสอนเธอนัก อำนาจเสน่ห์หาที่ไม่มี ผู้หญิงคนไหนสามารถที่จะปฏิเสธเขาได้ ยามเมื่อได้ใกล้ชิดแบบเนื้อแนบเนื้อ

“ผมมาตามหาน้องสาว ผมเห็นน้องสาวของผมวิ่งเข้ามาในห้องของคุณ” ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ แต่ทว่าสายตากลับจ้องจ้องที่ริมฝีปากอímเล็กสี พืชไม่วางตา

“ฉันอยู่ในห้องคนเดียว ไม่เห็นมีใครวิ่งเข้ามานี้อะ สงสัยคุณคงตาฟาด ไป” เจ้าของห้องจอมหยิ่งขีดหน้าตอบเสียงเรียบไร้พิรุณใดๆ จนเธอราน้อยนึกชม ว่าเธอช่างเป็นผู้ร้ายที่ปากแข็งยิ่งนัก และสงสัยว่าทำไมหล่อจะต้องโกหกด้วย ในเมื่อเขาแน่ใจล้านเปอร์เซ็นต์ว่าเขาไม่ได้ตาฟาดไปแน่ๆ สายตาของ ‘สิ่งแห่ง ทะเลทรายอาหรับ’ แม่นยำเสมอ

“ฉันขอเข้าไปคั่นดูในห้องใต้โหล เพื่อความแนใจ” ดวงตาสีทราดเปล่งประกายเจิดจ้ามากขึ้น เมื่อเจ้าของห้องคนสวยไม่มีที่ท่าว่าจะยอมบอกความจริงว่าได้ซ่อนน้องสาวตัวแสบของเขาไว้ข้างในห้องนอนของเธอ

“แล้วเรื่องอะไรฉันจะต้องทำตามความต้องการของคุณด้วย” มือเรียวสวยกำลังจะเอื้อมไปปิดบานประตูเพื่อตัดบทการสนทนา แต่ก็ช้ากว่ามือหนาและความปราดเปรี้ยวของร่างสูงใหญ่ที่เปิดประตูออกกว้างและดันตัวเองเข้ามาในห้องของสาวน้อยจอมหยิ่งได้สำเร็จ และล็อกประตูเสียเอง

กรีก!

“นี่คุณ! คุณไม่มีสิทธิ์เข้ามาในห้องของคนอื่นโดยพลการแบบนี้จะออกไป!” หญิงสาววาดแหวออกปากไล่เขาอย่างไม่วัหน้า มองร่างสูงสง่าน่าเกรงขามด้วยสายตาวาวโรจน์อย่างเอาเรื่อง ราวกับแม่เสือสาวหวงถิ่นที่ต่อต้านสุดฤทธิ์เมื่อถูกผู้อื่นรุกรานเข้ามาในเขตของตน

“ผมมีสิทธิ์ เพราะน้องสาวของผมอยู่ในห้องนี้” เรฮานย์เริ่มเสียงดังมากขึ้น มองร่างระหงด้วยสายตาวาววับราวกับเจ้าป่าที่มีอำนาจมากกว่าแม่เสือสาวที่ตัวเท่าแมวแต่คิดจะต่อกรกับราชสีห์หนุ่มอย่างเขา

“ก็ให้มันรู้ไปสิว่าใครมันจะชนะ” และที่สำคัญ ชิคเรฮานย์ไม่เคยแพ้ใครมาก่อนในชีวิต กะอีแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ทำไมเขาจะเอาหล่อนไม่อยู่

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่มีใครอยู่ในห้องนี้ นอกจากฉันคนเดียว” หล่อนเถียงดวงตากลมโตแทบจะถลนออกจากเบ้าเมื่ออารมณ์โมโหพุ่งขึ้น จนใบหน้านวลผ่องแดงกำไปหมด เธอไม่ได้เงิน ไม่ได้ประหมาใดๆ ทั้งสิ้น เธอแค่โมโหเขาเท่านั้น พิชญาดาราบอกตนเองในใจ สบตาสีทราดอย่างไมยอมแพ้ เธอเองก็ไม่เคยต้องสยบให้กับผู้ชายหน้าไหนมาก่อน ต่อให้หน้าตาดีสูงส่งร่ำรวยมาก

10 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

เพียงใด แต่ถ้ามาเสียมารยาทกับเธอแบบนี้ แม่จะแผลงฤทธิ์ให้ดูเป็นบุญตาเลย คอยดูสิ

เธอเกลียดนักพวกผู้ชายที่บ้าอำนาจคิดว่าตนเองเก่งกว่าผู้หญิง มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง คิดแต่จะข่มเหงเพศแม่ให้เจ็บช้ำน้ำใจ พวกผู้ชายเห็นแก่ตัวที่ไม่เคยคิดถึงจิตใจของคนอื่นแบบนี้ น่าจะจับตอนเสียให้หมด คิดดูสิ... ขนาดบุกรุกเข้ามาในห้องของคนอื่นแบบนี้ยังไม่สำนึกผิดอีก

คงคิดว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ไม่มีพิษสงอะไรละมั้ง ถึงได้มองเธอด้วยสายตาราวกับตนเองเหนือกว่าแบบนี้ แต่เสียใจ...เธอมันเล็กพริกขี้หนูนะ จะบอกให้

“อย่ามาโกหกเสียให้ยากเลย ก็ผมเห็นตำตาวาน้องสาวของผมวิ่งเข้ามาในห้องของคุณ ทำไมจะต้องปกป้องด้วย คุณเป็นอะไรกับน้องสาวของผมไม่ทราบ” เสียงห้าวๆ ของพี่ชายที่เสียงดังมากขึ้นทำให้คนที่หลบซ่อนตัวอยู่ถึงกับร้อนรนกระวนกระวายใจขึ้นมา เพราะรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า พี่ชายที่แสนบ้าอำนาจและออกจะเถื่อนๆ ของเธอจะต้องแสดงธาตุแท้ออกมาแน่ เธอรู้จักพี่ชายของเธอดีว่าเขาดุมากแค่ไหน ดูเหมือนผู้ชายอีกคนที่เธอรักยิ่งชีวิต แต่ผู้ชายที่เธอรักทั้งสองคนกลับคิดที่จะบังคับให้เธอทำในสิ่งที่เธอไม่อยากทำ มันก็ต้องหนีออกมาจากวังแบบนี้แหละ

ในรัฐดูไบไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นถึงเจ้าหญิงแห่งประเทศแซนเธียร์รา และไม่มีใครรู้ว่าพี่ชายของเธอเป็นถึงองค์รัชทายาทแห่งอันโอมานเจ้าชายผู้สูงส่ง ซึ่งทั้งสองพี่น้องต่างก็ได้ให้สัญญาต่อกันแล้วว่าจะไม่ยอมบอกความจริงกับใครว่าทั้งสองเป็นเชื้อกษัตริย์แห่งแซนเธียร์รา ดินแดนทะเลทรายอาหรับที่เพิ่งจะเปิดตัวต่อสาธารณชนโลกเมื่อไม่นานมานี้

เรฮานย์เป็นพี่ชายคนโตของเธอ ที่เรียนจบด้านธุรกิจจากอเมริกาและผันตัวเองมาเป็นนักธุรกิจค้าอัญมณีและเป็นเจ้าของโรงแรมชื่อดังหลายแห่งในรัฐดูไบ ซึ่งน้อยคนนักที่จะรู้ฐานะที่แท้จริงของเธอ และเธอเองก็ชอบที่จะมาเที่ยวที่ดูไบบ่อยๆ เพราะเพื่อชีวิตในวังหลวง เพื่อที่จะต้องทำตัวแบบเจ้าหญิง เพื่อที่จะต้องพูดคำราชาศัพท์กับข้ารับใช้ เธออยากมีชีวิตอิสระเช่นเดียวกับพี่ชายคนโตของเธอ แต่เขากลับให้ความร่วมมือกับพระบิดาจะตามจับเธอไปหมั้นกับเจ้าชายที่ไหนก็ไม่รู้ที่เธอไม่เคยเห็นหน้า

ไม่มีวันเสียหอกที่ผู้หญิงอย่างเจ้าหญิงเรฮานย์จะยอมแต่งงานกับผู้ชายที่เธอไม่ได้รัก ร่างเล็กที่หลบตัวซ่อนอยู่ในห้องของเพื่อนสาวชาวไทย ครุ่นคิดด้วยความอัดอั้นตันใจ หวังว่าพี่ชายของเธอคงจะไม่สังเกตหรอกนะว่าเธออยู่ตรงหน้าเขาในระยะประมาณสามเมตรนี่เอง

“คุณนั่นแหละเป็นใคร บังอาจมาบุกรุกห้องของฉันยังไม่พอ ยังมาปรักปรำว่าฉันซ่อนตัวน้องสาวของคุณเอาไว้อีก ฉันมีสิทธิ์แจ้งความจับคุณเข้าคุกได้นะมิสเตอร์ ถ้าคุณไม่รีบระเห็จตัวเองออกไปจากห้องนอนของฉัน”

พิชญาดาราเสียงดังมากขึ้นเช่นกัน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องใบหน้าคมดูอย่างไม่กะพริบตา ในเมื่อมันห้องนอนของเธอ เธอก็มีสิทธิ์ที่จะให้ใครเข้ามาหรือไม่เข้ามาก็ย่อมได้

“ผมพยายามพูดกับคุณดีๆ แล้วยะ อย่าให้ผมต้องใช้กำลังกับคุณ เพราะถ้าผมใช้มันเมื่อไหร่ คุณจะไม่มีแรงแม้แต่จะเดินออกจากห้องนอนของคุณด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มขู่ด้วยสายตาแข็งกร้าวระคนเจ้าเล่ห์ เมื่อเห็นแววประหวั่นพรั่นพรึงในสายตาของแม่เสื้อสาวที่พยายามกลบเกลื่อนความอ่อนแอของตนเองเอาไว้สุดฤทธิ์

12 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

พิชณดารารู้สึกหวาดหวั่นต่อคำขู่ของพี่ชายเพื่อนค่อนข้างมาก น้ำเสียงดุเข้มของเขา สายตาเป็นประกายดุคั่นของเขา และสองมือหนาดุจคีมเหล็กที่กำลังบีบหัวไหล่เธอและต้นร่างของเธอไปจนชิดติดข้างฝาผนังนี้อีก มันช่างน่าอันตรายนัก ทั้งที่พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะบอกตนเองว่า ‘อย่ากลัว อย่ากลัว’ แต่ทำไมหัวใจมันถึงได้เต้นรัวแรงด้วยความตระหนกตกใจเช่นนี้ก็ไม่รู้

ใบหน้าสวยหวานที่บัดนี้เริ่มเปลี่ยนสีเล็กน้อยๆ เงยหน้าขึ้นมา สบตาราหสีห์หนุ่มอีกครั้งก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงเล็กน้อย เมื่อคิดว่าวินาทีนี้เธอกำลังเสียเปรียบเขาอยู่ แต่อย่าเพลอแล้วกัน พี่ชายของเพื่อนก็ช่างเถอะ เธอจะเอาให้เจ็บแสบเลยคอยดู

“ถ้าคุณไม่เชื่อ ก็เชิญค้นห้องของฉันได้ตามสบาย แต่ถ้าคุณไม่พบน้องสาวของคุณล่ะก็ คุณจะต้องสวมกระโปรง แต่งตัวเป็นผู้หญิงออกไปจากห้องของฉัน โทษฐานที่คุณกล่าวหาฉันลอยๆ โอเคหรือเปล่า”

เธอนัยจ้องดวงหน้านางแมวสาวที่บังอาจพองตัวเป็นนางเสือสาวมาต่อรองกับ ‘สิ่งแห่งทะเลทรายอาหรับ’ อย่างไม่เจียมตัวยี้มๆ แต่มันก็เป็นเพียงรอยยิ้มมุมปากที่ออกจะเจ้าเล่ห์ระคนนิกขันที่เห็นผู้หญิงตัวเล็กๆ กล้ายื่นข้อเสนอที่ไม่เข้าท่ามาให้เขา

“แล้วถ้าผมค้นพบว่าคุณซุกซ่อนน้องสาวของผมไว้ในห้องจริงๆ ล่ะ คุณจะให้ผมทำโทษคุณยังไง” ชายหนุ่มถามพร้อมทั้งส่งสายตาหวานฉ่ำเป็นประกายส่งไปให้อย่างหยอกเย้าระคนทำทนาย และยังขบขันเมื่อเห็นสาวน้อยที่แทบจะอยู่ในอ้อมแขนของเขายังคิดอะไรไม่ออก ได้แต่มองหน้าเขานิ่งอ้าปากเผยอเล็กน้อย มันช่างน่า...นัก

“เอางี้ ถ้าคุณยังไม่ออก ผมสงเคราะห์ให้แล้วกัน ถ้าผมพบน้องสาวในห้องของคุณ คุณต้องเสียจูบให้กับผมหนึ่งจูบ ตกลงไหม” เสียงหัวทุ่มชวน

ชนลูกในความรู้สึกของพิชญาดารารอถามด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์หยิ่งตาเป็นประกายระยิบ

“ข้อเสนอน่าเกลียด” หญิงสาวตอบเหยียดเสียงหัวเราะไม่พอใจ

“แล้วที่ให้ผมแต่งตัวเป็นหญิงจะไม่น่าเกลียดกว่าหรือ รีบตัดสินใจ ก่อนที่ผมจะใช้กำลังกับคุณ” คนตัวโตขู่เสียงเข้ม ทำให้คนตัวเล็กต้องเขินอาย ฝืนปากบางเอาไว้แน่น เมื่อรู้สึกวุ่นวายตัวเองตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่เพราะมั่นใจว่าผู้ชายตรงหน้าคงค้นหาตัวน้องสาวของเขาไม่เจอแน่ หญิงสาวจึงยอมตกลงอย่างไม่เต็มใจนัก

“ก็ได้” หล่อนตอบเสียงสูง ก่อนจะสะบัดตัวออกจากการเกาะกุมของร่างสูงใหญ่ ที่ยอมคลายมือที่แน่นดุจคีมเหล็กออกจากหัวไหล่บางอย่างเสียดายเล็กน้อย

ร่างสูงเดินเข้าไปค้นดูในห้องน้ำ ระเบียง เปิดดูตู้เสื้อผ้า ส่องดูใต้เตียง พยายามค้นหาทุกซอกทุกมุมแต่ก็ไม่พบร่างของแม่น้องสาวตัวแสบ หรือว่าเขาจะตาฟาดไปจริงๆ สายตาคมวับตัวตามองเจ้าของห้องที่กำลังยืนกอดอกมองเขาอย่างเย้ยหยันขบขันที่เห็นเขายังค้นหาตัวก่อนเรื่องไม่เจอ

“คุณหาแม่น้องสาวของผมไปซ่อนไว้ที่ไหน” ร่างสูงถามลดโรฟันเสียงหนักๆ

ใบหน้าสวยคมเขตรัยยิ้มเหยียดๆ อย่างขบขันเมื่อรู้คำตอบว่าเกมนี้เธอเป็นผู้ชนะแน่นอน ส่วนเขาเป็นผู้แพ้ แล้วก็ต้องทำตามกติกาที่ตกลงกันด้วย คือเขาจะต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิงก่อนที่จะออกไปจากห้องนี้

“คุณหาไม่เจอ ก็แสดงว่าฉันถูกคุณกล่าวหาหลอๆ ดังนั้นคุณต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิงตามที่ตกลงกันเอาไว้ นะคะมิสเตอร์”

14 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

ร่างสูงกั้ดพันกรอดมองเจ้าของห้องผู้เฒ่าหยิ่งที่ยิ้มเยาะเขาอย่างหมั่นเขี้ยว ก่อนจะเดินสำรวจรอบห้องและนอกระเบียงห้องพักอีกครั้ง แต่ก็มองไม่เห็นร่างของน้องสาวตัวแสบเช่นเดิม หรือว่าเรฮายะห์ป็นไปห้องอื่นที่อยู่ติดห้องที่เขาค้นหาอยู่นี้แล้ว และอาจจะไหวตัวทันหนีไปที่อื่นแล้วก็ได้ แต่ที่น่าเจ็บใจกว่าตรงที่เขาต้องแต่งกายเป็นหญิงก่อนออกไปจากห้องนี้สิ มั่นนำโมโหจริงเชียว

‘เรฮายะห์ เพราะน้องแท้ๆ เชียวที่ทำให้พี่ต้องทำเรื่องขายหน้าเช่นนี้’
เรฮานย์ถอนหายใจหนักๆ ก่อนจะตอบตกลงอย่างไม่พอใจอย่างแรง
“ได้...”

พิชญาดารายิ้มเยาะอย่างผู้ชนะ ก่อนจะปฏิบัติการณ์ แปลงร่างเทพบุตรหนุ่มรูปงามหน้าดูให้กลายเป็นหญิงสาวตามอำเภอใจ แต่เธอก็ต้องรีบแต่งหน้าแต่งตัวพี่ชายของเพื่อนให้เร็วมากที่สุด เพื่อที่เขาจะได้ออกไปจากห้องนี้ไวๆ เพราะตอนนี้คนที่แอบหลบซ่อนตัวอยู่คงอดอัดเต็มทีแล้ว

ร่างเล็กที่ซุกซ่อนอยู่ในชุดหมี่แพนด้าสีน้ำตาลตัวโตๆ ที่อยู่ในท่านั่งถูกทับด้วยตุ๊กตาหมี ตุ๊กตาขนสัตว์หลายตัวที่วางเรียงอยู่บนที่นอนกว้าง ทั้งรู้สึกอัดอัดและรู้สึกขำเมื่อเห็นเพื่อนสาวจอมซนของตนเองกำลังแต่งหน้า สวมวิกผม และเอาชุดกระโปรงแขนงูที่มีเอวยืดได้สวมให้กับ ‘สิ่งแห่งทะเลทรายอาหรับ’ พี่ชายของเธอเห็นแล้วก็นึกอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ

‘พิชซ่า เธอโหดร้ายกับพี่ชายของฉันท่มากเกินไปหรือเปล่าเนี่ย’ เจ้าหญิงน้อยมองพี่ชายของตนเองด้วยความรู้สึกเห็นใจเล็กน้อย แต่ก็ขำมากกว่าที่เห็นลูกใหม่ขององค์รัชทายาทแห่งแซนเรียราแต่งกายเป็นผู้หญิง นี่ถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงไหนพี่ชายของเธอก็คงแอบอายไปถึงที่นั่น

“พอใจหรือยัง” เสียงหัวท่อมถามหัวนๆ จ้องหน้าสวยยั่วใจด้วย
ประกายตาขุ่นคลั้ก แม้มริมฝีปากจนเป็นเส้นตรงเมื่อกำลังชมอารมณ์ที่กำลัง
พลุก่านที่รู้สึกว่าเป็นฝ่ายแพ้เป็นครั้งแรก และมันเป็นการพ่ายแพ้ที่อับ
อายขายขี้หน้ามากที่สุด!

พิชญาดารายิ้มกริ่มอย่างชอบใจในผลงานการเสริมสวยของตนเอง
ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะออกมาเพราะสุดท้ายที่ห้าม เมื่อมองใบหน้าหล่อเหลา
เมื่อสักครู่เปลี่ยนเป็นหญิงสาวตัวถึกหน้าดุร้ายกับกะเทยยั๊วะที่ตัวโตอย่างกับ
ตึกในชุดกระโปรงสีชมพูสด ปากแดงเป็ด และแก้มเป็นสีแดงเดียวกับชุดกระโปรง

“เสร็จแล้วค่ะ เชิญ” ร่างหนาในคราบของผู้หญิงตัวถึกลุกขึ้น ดวงตาสี
ทรายจ้องมองดวงหน้าสวยคมซึ่งราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ก่อนจะ
เดินอย่างสามขุมเข้าหาเจ้าของห้องคนสวยที่กำลังยิ้มเยาะเขาไม่หุบ จนร่าง
ระหงผงะและถอยหลังแทบจะทันทีแต่ก็หลบไม่ทัน

ร่างนุ่มถูกสองแขนแข็งแรงตัวโตเข้าหาอกแกร่งอย่างรวดเร็วเพียงเสี้ยว
วินาที ก่อนจะโน้มใบหน้าลงประกบริมฝีปากสวยเกินชายลงบนกลีบปากนุ่ม
เล็กอย่างรวดเร็วราวกับพายุก่พัดเข้ามาปะทะ คนที่ถูกจูบโดยไม่ทันตั้งตัวตาโต
มองการกระทำอันออกอาจอย่างตกตะลึงตื่นตระหนกอย่างคาดไม่ถึง

เธายะห์เองก็ตะลึงมองพี่ชายของตนเองกอดจูบเพื่อนสาวชาวไทย
อย่างคาดไม่ถึงเช่นกัน และเกือบจะอุทานออกมาเสียงดังด้วยซ้ำ โชคดีที่เธอหา
เสียงของตนเองไม่เจอเพราะรู้สึกซ็อกไปชั่วขณะ

เนิ่นนานทีเดียวที่ริมฝีปากร้อนๆ พรางเอาความหอมหวานจากโพรง
ปากอ้อมเล็กอย่างอาจหาญ จนร่างนุ่มในอ้อมกอดตัวอ่อนระทวยเพราะถูกคน
ตัวโตขโมยลมหายใจของเธอไปจนเกือบหมดสิ้นภายในเวลาไม่กี่นาทีหญิงสาวก็ไม่
อาจรู้

16 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

เรฮานย์ไม่คิดจะถอนจูบง่ายๆ ก็หล่อหอมหวานมากขนาดนี้ และเขาต้องการจะให้จูบนี้เป็น ‘จูบแรกแห่งความทรงจำ’ เพื่อสั่งสอนหล่อที่ว่า ‘ไม่ควรมาทำทนายอำนาจของเรฮานย์’ แม้ว่าเขาจะยอมทำตามข้อตกลงของเธอ เพราะเป็นเชือกซ์ตรีย์เขาจึงไม่อาจคืนคำ แต่ไม่ได้บอกว่าเขาจะไม่ลงโทษเธอ

‘ใช้สิ หล่อสมควรถูกลงโทษ เพราะเขาแน่ใจว่าหล่อมีส่วนชุกชอนตัวของน้องสาวของเขาเอาไว้ เพียงแต่ยังจับไม่ได้คาหนังคาเขาเท่านั้นเอง แต่อย่าให้จับได้แล้วกัน เขาจะลงโทษหล่อให้มากกว่านี้’

จูมพิทที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ ทั้งดุดัน ทั้งหวานละมุนในคราวเดียวกัน ที่สำคัญนั่นคือ ‘จูบแรก’ ของเธอ ทำให้พิชญาดาร่าใจตื่นโครมครามอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เพราะความด้อยประสบการณ์ จึงทำให้หญิงสาวรู้สึกสั่นเรียวแรงแทบจะเป็นลมล้มพับไปกับอกแกร่ง เมื่อความรู้สึกบางอย่างที่เธอไม่เข้าใจแทรกซึมเข้ามาพร้อมกับความกรุณโกรธที่แยกกันแทบไม่ออก ว่าความรู้สึกไหนมันมากกว่ากัน

อ้อมกอดแกร่งกระชับร่างเล็กแน่นขึ้น เมื่อตัวลั่นร้อนๆ ดูดกลืนความนุ่มละมุนอย่างกระหายราวกับฟุ้งฟานพบของหวานถูกใจเป็นครั้งแรก ชายหนุ่มรับรู้ด้วยสัญชาตญาณของบุรุษเพศที่เจนจัดในสนามรักมานาน ทำให้เขาพอจะรู้ว่านี่คงเป็นจูบแรกของเธอ ร่างนุ่มๆ ในอ้อมกอดของเขาถึงได้สั่นสะท้านอ่อนระทวยราวกับขี้ผึ้งถูกไฟรนเช่นนี้ ความรู้สึกอ่อนโยนบางอย่างจึงก่อเกิดขึ้นในหัวใจ

‘เขาต้องการเธอมากกว่าจูบ โอ้...พระเจ้า’

ร่างเล็กที่ตื่นอีกอักในอ้อมแขน บอกว่าเธอกำลังจะขาดอากาศหายใจ จึงทำให้สองแขนแข็งแรงค่อยๆ ผ่อนแรงกอดรัด พร้อมริมฝีปากที่ค่อยๆ ผละ

ออกอย่างแสนเสียดาย และขณะที่สาวน้อยที่เพิ่งถูกพราก ‘จูบแรก’ ยังเบลอๆ ร่างสูงก็ก้มลงมากะชิบที่ริมไบหูเล็กเบาๆ

“นี่คือบทลงโทษ ที่คุณบังอาจซ่อนตัวน้องสาวของผม ตอนนี้แค่ค้นหาตัวไม่เจอ แต่อย่าให้ผมจับได้คาหนังคาเขาก้แล้วกัน วันนั้นผมจะลงโทษคุณให้มากกว่านี้ จำเอาไว้” จบประโยคคาตโทษ ร่างสูงก็เดินออกไป ปล่อยให้เจ้าของห้องคนสวยที่หน้าแดงก่ำและยังซ็อกกับจูบแรกที่แสนป่าเถื่อน ไม่สิ... มันไม่ป่าเถื่อนเสียทีเดียว มันยังซ่อนไปด้วยความอ่อนหวานนุ่มนวล แต่ก็เต็มไปด้วยความเร้าร้อนยิ่งงี้ก็ไม่รู้

เจ้าของร่างระหงที่ยืนอยู่กลางยังคงเบลอๆ กะพริบตาปริบๆ หาเสียงของตนเองไม่เจอและยืนนิ่งเป็นหุ่นไปชั่วขณะ และกว่าสติทุกอย่างจะกลับคืนมา เสียงประตูห้องที่เปิดออกไปก็ปิดลงเรียบร้อยแล้ว

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนวาวโรจน์ขึ้น เมื่อสำนึกได้ว่า ผู้ชายที่เพิ่งเดินออกไปจากห้องของเธอ ‘เลว’ มากแค่ไหน ที่บังอาจมาทำรุ่มร่ามหยาบหมิ่นศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิงอย่างเธอแบบนี้

‘ดี ฉันจะทำให้คุณตามหาน้องสาวของตนเองไม่พบเลยคอยดู’ นึกเหวว่าเธอจะกลั้วคำขู่ของเขา ที่นี้เป็นถิ่นของเขาใช้ไหม ‘ได้’ อย่างนั้นเธอจะพาน้องสาวของเธอไปยังถิ่นของเธอดูบ้าง และมันไม่ยากที่จะพาเรฮายะห์เพื่อนใหม่ของเธอไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่นั่น เธอจะกลับประเทศไทยสักกระยะ ให้เขาขาดใจตายเพราะตามหาน้องสาวสุดที่รักของตนเองไม่เจอ แล้วหลังจากนั้นค่อยกลับมาสมัครงานที่ดูไบใหม่อีกรอบก็ยังไม่สาย

เธอตั้งใจจะมาสมัครงานที่ดูไบ ก็เพราะอยากเจอใครบางคน อยากเอาชนะใครคนนั้น แต่ตอนนี้ก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเขาทำงานอยู่ที่โรงแรมไหน แต่

18 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

ตอนนี้เธออยากจะแก้เผ็ดผู้ชาย ‘เลวๆ’ คนที่บังอาจจูบเธอคนนี้ก่อน คิดว่าตนเองใหญ่สักแค่ไหนเชียว ถึงได้มาบังอาจมาข่มขู่เธอ

‘เฮอะ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงกระจอกๆ หัวอ่อนให้คุณรังแกฝ่ายเดียวได้ง่ายๆ หรอกนะ ฉันต้องเอาคืนคุณแน่ เร็วๆ นี่แหละ’ พิชญาดาราคิดอย่างหมายมาด ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนลุกโชนไปด้วยไฟโทสะที่สมอยู่ในอกเพื่อรอวันแผดเผาใครบางคน

แต่วันแรกที่เจอ เธอก็เกลียดเขาเสียแล้ว ‘เขา ผู้ชายคนที่ 100’ ทำให้พิชญาดาราได้ข้อสรุปว่า ‘ผู้ชายร้อยทั้งร้อยมันก็เลวเหมือนกันหมด’ แม้จะเป็นถึงพี่ชายของเพื่อน แต่เธอก็ต้องเอาคืน ในเมื่อเขาหยามศักดิ์ศรีเธอมากขนาดนั้น

‘ไม่มีทางให้อภัยเด็ดขาด’ มือเรียวยกขึ้นเช็ดริมฝีปากสีพีชไปมาหลายครั้งเหมือนกับว่าการกระทำนั้นมันจะลบรอยจุมพิตบ้างๆ นั่นได้ ร่างเพรียวบาง สมส่วนเดินไปล็อกประตูก่อนจะเดินมาทิ้งน้ำหนักตัวลงบนที่นอนแรงๆ ก่อนที่จะตัวตึงตามส่ายไปยังตุ๊กตาหมีตัวใหญ่ที่เริ่มขยับตัวอย่างใช้ความคิด

“พิชซ่า เธอเป็นอะไรมากหรือเปล่า” เธอายะห์ที่ยังอยู่ในชุดหมีแพนด้าตัวใหญ่ขยับตัวเข้ามาใกล้ แล้วถามเพื่อนสาวด้วยความเป็นห่วง

“เปล่า ฉันไม่ได้เป็นอะไร” พิชญาดาราตอบเสียงเย็น แต่ทว่าในดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลับสวนทางกันกับคำตอบโดยสิ้นเชิง เธอายะห์ไม่เชื่อหรอกว่าพิชญาดาราจะไม่รู้สึกรู้สาอะไรที่ถูกพี่ชายของเธอจูบอย่างร้อนแรงแบบนั้น

“เธอกำลังคิดอะไรอยู่หรือพิชซ่า ดูเธอเหม่อๆ นะ คิดเรื่องพี่ชายของฉันอยู่หรือเปล่า” เธอายะห์รู้ว่าพิชญาดาราจะต้องโกรธเกลียดพี่ชายของเธอแน่ เพราะรู้ว่าเพื่อนสาวชาวไทยคนนี้มีอคติกับผู้ชายมากขนาดไหน แล้วยิ่งมา

ถูกพี่ชายที่แสนเจ้าเล่ห์ปาเถื่อนของเธอจูบเข้าแบบนี้ โอ้...ไม่อยากจะคิดเลย
ว่าพิษญาดาราคะแค้นมากแค่ไหน

‘ใช่ ฉันกำลังคิดแก้แค้นเอาคืนพี่ชายของเธอไง’ แต่คนที่กำลังคิด
อย่างโกรธแค้นในใจก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา นอกจากดวงตากลมโตที่วาวโรจน์
ขึ้น จนสาวน้อยข้างๆ เริ่มรู้สึกหวั่นใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ไป ทั้งกับเธอ
กับเพื่อนสาวชาวไทยของเธอของคนนี้ และกับพี่ชายจอมเผด็จการของเธอ

บทที่ 2 เรื่องอะไรจะยอมรับ

สองอาทิตย์ผ่านไป นกยักษ์จากประเทศแซนเฮียร่าทะยานขึ้นสู่ย่านฟ้าผ่านผืนทรายอาหรับที่แสนกว้างใหญ่ไพศาลมุ่งสู่ประเทศไทย ดินแดนศิวิไลหรือสยามเมืองยิ้ม ที่ซิคเรฮานย์ เอิร์ธราอิด อันโอมาน เดินทางมาเพื่อร่วมงานฉลองพิธีมงคลสมรสของลูกสาวของลูกน้องคนสำคัญคนหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ ‘สิ่งแห่งทะเลทรายอาหรับ’ เดินทางมาเมืองไทย และซิคหนุ่มมิได้มาเพื่อจุดประสงค์เดียว เขายังมีจุดประสงค์หลักที่สำคัญมากต้องรีบจัดการโดยด่วนที่สุด

ร่างสูงเกินหกฟุตในชุดสูทสีทราวิสเดียวกับดวงตาของเขา เดินเข้ามาในห้องแกรนด์บอลรูมของโรงแรมห้าดาวชื่อดังแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพมหานคร พร้อมกับบอดี้การ์ดในชุดสูทสีน้ำตาลเข้มสองนายเดินตามมาอารักขาเจ้านายเป็นเงาตามตัว

ใบหน้าคมคร้ามหล่อเข้มที่มีแว่นตาสีชากรอบหนาพรางสายตาคู่คมสี
ทราย บวกกับบุคลิกที่โดดเด่นดูดีมีสง่า พร้อมกับที่บิดาของเจ้าสาวที่เดินเข้า
มาทักทายอย่างให้เกียรติ ทำให้แขกหรือเกือบทุกคนในงานหันมามองหนุ่มนิร
นามที่เพิ่งก้าวเข้ามาจับมือทักทายนายเรื่องเดชซึ่งเป็นบิดาของเจ้าสาวเป็นจุด
เดียว

“สวัสดีครับท่าน กระผมดีใจมากครับที่ท่านให้เกียรติมาในงานเลี้ยง
ฉลองงานแต่งงานของลูกสาวของกระผม ยัยรินคงดีใจมากถ้ารู้ว่าท่านมาใน
งานคืนนี้” นายเรื่องเดชค้อมศีรษะลงเล็กน้อยเมื่อจับมือทักทายผู้เป็นนายจ้าง
เรฮานย์ยืนมาจับทักทายลูกจ้างคนสนิทพร้อมกับคลี่ยิ้มเล็กน้อยตามแบบ
ฉบับท่านซีคแห่งแซนเรีย

“ไหนล่ะลูกสาวของคุณ” เสียงทุ้มต่ำฟังเอ๋อถามบิดาของเจ้าของงาน
คืนนี้ยิ้มๆ ก่อนสายตาคมสีทรายจะไปสะดุดเข้ากับร่างระหงของเจ้าสาวแสน
สวยที่เดินมาทางที่บิดาของเธอยืนอยู่ ก่อนจะค้อมศีรษะลงเล็กน้อย
เช่นเดียวกับบิดาเมื่อยื่นมือออกไปทักทายแขกคนพิเศษ โดยที่นายเรื่องเดชยัง
ไม่ทันที่จะตอบคำถามของซีคหนุ่ม

“สวัสดีค่ะท่าน ดิฉันรู้สึกดีใจมากค่ะที่ท่านมาในงานเลี้ยงฉลองของ
ดิฉันกับพี่ใจในคืนนี้” รินลดาปล่อยมือออกจากแขกคนพิเศษของบิดา ก่อนจะ
ส่งยิ้มหวานไปให้ร่างสูงสง่าตามแบบฉบับหนุ่มเชื้อสาวอาหรับตรงหน้า พอมอง
ใบหน้าคมคร้ามของเจ้าของร่างสูงซึ่งเป็นถึงเจ้านายของบิดาในระยะใกล้ๆ ริน
ลดาก็กยอมรับว่า เรฮานย์นายจ้างของบิดาเธอช่างหล่อเหลานัก ดูโดดเด่นและ
น่าเกรงขามจริงๆ เขาดูดีมีเสน่ห์และโดดเด่นสง่ามากกว่าเจ้าบ่าวของเธอด้วย
ซ้ำไป

“ผมขอแสดงความยินดีกับคุณและคนรักของคุณด้วยนะ ขอให้ครองรักกันไปนานๆ” ร่างสูงกล่าวเสียงทุ้มพร้อมกับยิ้มรับเจ้าสาวแสนสวย

“ขอบคุณมากๆ ค่ะท่าน” รินลดา กล่าวยิ้มๆ อย่างให้เกียรติ พลันสายตาคุ่มแสนเสน่ห์สืบทายก็สะดุดเข้ากับสร้อยเพชรที่มีดีไซน์เก๋ไก๋งดงามแปลกตา เรขานัยจึงอดไม่ได้ที่จะชื่นชมของสวยๆ งามๆ ตรงหน้า ตามประสาคนที่เป็นพ่อค้าอัญมณีรายใหญ่แห่งรัฐดูไบ

“สร้อยเพชรของคุณสวยงามมาก”

รินลดา ยิ้มก่อนตอบว่า “ขอบคุณมากค่ะท่าน และต้องขอบคุณแทนพิชชาด้วยนะค่ะ ถ้าเพื่อนของดิฉันได้ยินที่ท่านชมผลงานการเธอ พิชชาคงจะดีใจมาก” คิ้วเข้มไต้แว่นตาสีชากรอบหนายนคิ้วดกดำเข้าหากันก่อนถาม

“พิชชา เป็นคนออกแบบสร้อยเพชรเส้นที่คุณสวมใส่นี้หรือ ใช่คนเดียวกับพิชญาดาราหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะท่าน นั่นไงคะยัยพิชชา เพื่อนรักของดิฉันค่ะ” ร่างระหงในชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์หันไปบ๊วยใบ้สายตาคุ่มสวยไปยังร่างเพรียวระหงของเพื่อนรักในชุดราตรีสีเขียวมฟ้าคล้ายกับสีน้ำทะเลพลัวแนบลำตัวแต่ยาวกรอมเท้าดูสวยราวกับเทพธิดา ซึ่งกำลังยืนสนทนากันเพื่อนในงานอย่างเพลิดเพลินที่อยู่ห่างออกไปประมาณสิบกว่าก้าว

เมื่อสองอาทิตย์ก่อนเรขานัยสืบรู้จนแน่ใจว่า พิชญาดาราแอบพาน้องสาวของเขามาหลบตัวซ่อนอยู่ในเมืองไทย แต่เพราะงานของเขายุงมากต้องบริหารจัดการโดยด่วน แต่อาทิตย์ที่ผ่านมาชายหนุ่มก็ถูกเชิญให้มางานเลี้ยงฉลองการแต่งงานในค่ำคืนนี้ ซิคหนุ่มจึงตกลปากรับคำลูกจ้างฝีมือดีของเขาทันที

เพราะตอนนี้งานของเขาไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ที่สำคัญเขาต้องการมาตามตัวน้องสาวกลับวังตามคำสั่งของพระบิดาพระมารดา และเพื่อตามมา

ลงโทษนักโทษสาวจอมหยิ่งที่บังอาจพาน้องสาวสุดที่รักของเขามาซ่อนตัวถึงต่างถิ่นในที่ที่แสนไกลหูไกลตาแบบนี้ หล่อนไม่รู้หรือไม่ว่า น้องสาวของเขาเป็นถึงเจ้าหญิงเป็นถึงเชื้อพระวงศ์

พิชญาดารา หรือ พิชชา ผู้หญิงที่เขาต้องการจะตามหาตัวหล่อนให้พบในเร็วๆ นี้ แต่ไม่คิดว่าจะมาเจอหญิงสาวได้รวดเร็วเกินคาดขนาดนี้ ช่างโชคดียิ่งๆ ร่างสูงส่งมองตามไปยังดีไซเนอร์สาวสวยในชุดราตรีสีน้ำฟ้าอมเขียว คล้ายสีของน้ำทะเลสุดเซ็กซี่ยิ่งด้วยความรู้สึกลึกซึ้งที่จะเดาใจได้ เพราะแว่นตาอันใหญ่สีขาที่พรางดวงตาทำให้ไม่สามารถบอกได้ว่าชายหนุ่มรู้สึกเช่นไร

“ท่านครับ เชิญท่านทางนี้ดีกว่าครับ เดี่ยวกระผมจะนำไป เชิญครับ”

นายเรื่องเดชเอ่ยเชื้อเชิญแขกวีไอพี พร้อมกับเดินนำชีคหนุ่มไปยังโถงสำหรับแขกคนพิเศษโดยเฉพาะ และขณะที่เดินตามเจ้าภาพเข้าไปยังด้านในงาน สายตาสีทราวยกก็หันไปมองใบหน้าสวยยั่วใจชายของสาวน้อยนัยน์ตาคมมยาวสีดำสนิทที่ตกหนาเป็นเงาจุจพพรไหมอย่างไม่วางตา เขายังจดจำเธอได้ดี โดยเฉพาะรอยยิ้มพิสดารหวานที่เขาเคยสัมผัสนั้นก็ไม่เคยลืม และรสชาติของมันยังติดอยู่ที่ริมฝีปากของเขาอยู่จนถึงวินาทีนี้

หล่อนดูสวยยั่วยวนใจเขาจริงๆ เรฮานย์คิดตามประสาชายโสดที่มักจะเป็นที่หมายปองของสาวสวยอยู่เสมอ ชีวิตหนุ่มที่ไม่เคยขาดผู้หญิงแนบข้างชีวิตท่านชีคที่ต้องการหญิงใดก็มักจะสมปรารถนา ปรายตาไปมองร่างเพรียวระหงโดดเด่นนั้นด้วยความรู้สึกพึงพอใจ เขาตั้งใจทั้งปรารถนาอยากจะสั่งสอนหล่อน ที่บังอาจท้าทายอำนาจของเรฮานย์ คิดเหวอว่าเขาจะยอมปล่อยให้หล่อนทำผิดโดยไม่คิดลงโทษ

คอยดูนะ...มีโอกาสมหาๆ เมื่อไหร่ จะจับเหวี่ยงลงบนที่นอน แล้วสั่งสอนด้วยพิศواسแทบขาดใจให้กับหล่อนสามวันสามคืนเอาแบบไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวันกันเลยทีเดียว หากหล่อนยังคิดที่จะอวดเก่งกับเขาอีก

เรฮานย์นั่งลงพร้อมกับบอดี้การ์ดหน้าดุอีกสองคนที่นั่งขนาบข้าง โต๊ะเดียวกับบิดามารดาของนายเรืองเดชซึ่งถูกแนะนำโดยบุตรชายให้รู้จักกับชีคหนุ่มในฐานะนายจ้าง เพราะนายเรืองเดชเองก็ยังไม่รู้ว่่านายจ้างผู้นำเกรงขามของตนเองคนนี้แท้จริงแล้วฐานะของชายหนุ่มเป็นใครกันแน่ รู้แค่ว่่าเรฮานย์ร่ำรวยและมีอิทธิพลมากแค่นั้นเอง และในวงสนทนาก็มีลูกน้องของเขาคือคนนั่งอยู่ด้วย คือนายดิเรกนักออกแบบจิวเวลรี่ตัวพ่อของ จิวเวลรี่ เอิร์ธ อันมานั่นเอง

เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง ชีคหนุ่มก็อยากจะไปเข้าห้องน้ำและไปเดินยัดเส้นยัดสายเสียบ้างหลังจากตกเป็นเป้าสัมภาษณ์ของทุกคนในวงสนทนาที่น่าเบื่อสำหรับหนุ่มเจ้าสำราญอย่าง ‘สิ่งทีทะเลทรายอาหรับ’ ชายหนุ่มจึงได้ขอตัวออกไปจากโต๊ะ โดยสั่งให้บอดี้การ์ดสองคนไม่ต้องตามเขาไป

พิชญาดารามองดูบิดาที่เธอเกลียดนัก กำลังคุยกันอย่างออกรสกับผู้ชายที่แสน ‘เลว’ ที่เธอไม่เคยลืมการกระทำอันหยาบคายของเขา หญิงสาวไม่คาดคิดเลยว่่าจะมาเจอเขาในงานนี้ ผู้ซึ่งเพื่อนรักของเธอกระซิบบอกข้างหูว่่าเขาเป็นถึงเจ้าของร้านจิวเวลรี่ชื่อดังหลายแห่งในดูไบ ซึ่งเป็นเจ้านายของบิดาของเพื่อนเธอและเป็นเจ้านายของพ่อผู้ให้กำเนิดเธอด้วย

มางานนี้เธอจึงได้รู้ว่่าอะไรที่อยากรู้ถึงสองอย่าง คือรู้ว่่าพ่อของตนเองทำงานอยู่ที่ไหน และรู้ว่่า ‘เขา’ ทำงานอยู่ที่ไหน ดีเหมือนกัน เธออยาก

เอาชนะผู้ชายทั้งสองคนไปพร้อมๆ กันเลย เพราะตั้งแต่ที่ผ่านมาก็ไม่มีผู้ชายคนไหนทำให้เธอรู้สึกโกรธเกลียดได้เท่าผู้ชายทั้งสองคนนี้เลย

สำหรับ ‘เขา พี่ชายเพื่อน’ การแก้แค้นเอาคืนยังไม่จบ และเธอรู้แล้วว่าต้องทำยังไงต่อไป ผู้หญิงอย่างพิชญาดารามาใช้นางเอก ใครๆ ก็ว่าเธอเป็นนางร้าย ชอบหักอกผู้ชายเป็นว่าเล่น จนเพื่อนๆ ขนาดนามเธอว่า ‘คาสโนวีควีน’ แต่เธอก็ไม่สน และคิดว่าหลังจากที่เธอแก้แค้นเอาคืนผู้ชายคนที่ 100 ได้เมื่อไหร่ เธอก็จะขอเลือกอยู่แบบโสดๆ จะดีกว่า

‘เรฮานย์ คือผู้ชายคนที่ร้ายที่เธอต้องการเอาชนะ และเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ชายร้ายทั้งร้อยมันก็เลวเหมือนกันหมด’ เพราะไม่อยากนั่งกินน้ำตาต่างข้าวเหมือนมารดาของเธอ ที่ต้องตรอมใจเพราะความเจ้าชู้ของสามีตนเอง ที่ไปมีผู้หญิงคนอื่น แต่ก็ยอมหย่าขาดจากมารดาของเธอเสียที

คุณหนูไฮโซจอมเย่อหยิ่งที่โกรธเกลียดพ่อของตนเองพานรู้สึกไม่ชอบหน้าซิคหนุ่มที่ดูท่าทางจะสนิทสนมกับพ่อของเธอมากตามไปด้วย หญิงสาวจึงไม่มีอารมณ์จะป็นหน้ายิ้มกับใครในงานเลี้ยง เพราะรู้สึกอารมณ์เสียตั้งแต่ตอนที่เธอสบตาผู้ชายมากรักหลายใจที่ขึ้นชื่อว่าเขาเป็นพ่อของเธอแล้ว

ร่างระหงพราวเสน่ห์ เดินถือแก้วไวน์ทรงสูงสีสวยออกมาจิบรับลมที่สวนหย่อมด้านนอกบริเวณงาน คิดว่าขอเย็นปลดปล่อยอารมณ์สักพักก็จะเดินกลับเข้าไปในงานเพื่อลาเพื่อนรักกลับบ้าน

เพราะเธอเบื่องานสังคมพวกนี้เต็มที โดยเฉพาะงานสังคมที่มีผู้ชายที่ทำให้คนที่เธอรักมากที่สุดต้องตรอมใจอยู่ร่วมด้วยเธอก็ยิ่งเบื่อ และยิ่งเห็น ‘เขาคณัน’ ไ้ผู้ชายที่เธอกำลังคิดว่า ‘เขาก็คงเลวเหมือนผู้ชายทั้งเก้าสิบเก้าคนที่ผ่านมาของเธอ’ หญิงสาวก็ยิ่งไม่อยากจะอยู่ต่อ เพราะเวลาเอาคืนเขาคณันนั้นไม่ใช่ตอนนี้

แต่นับจากนี้อีกหนึ่งอาทิตย์ต่างหากที่เธอจะเริ่มปฏิบัติการณ์ ‘หงส์ สะบัดลาย’ เธอจะเอาคืนให้มารดาที่ถูกผู้หญิงของบิดาโหมมารบกวนวันแล้ว วันเล่า จะเอาคืนให้ตนเองที่ถูกหยามศักดิ์ศรีจากผู้ชายคนนั้น เธอจะเอาชนะทุกคนด้วยความสามารถที่เธอมีอยู่และด้วยสมองอันชาญฉลาดของตนเอง ไม่ว่าจะต้องเจอกับอะไรก็ตาม เธอจะต้องเดินหน้าต่อ

“สวัสดีครับ มิสพิชชาญาดาร้า ชื่อของคุณเรียกยากจริงๆ” เสียงทุ้ม นุ่มนวลที่ออกห้าวๆ นิดๆ ที่อยู่ทางด้านหลัง ทำให้คนที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ในโลกส่วนตัวของตัวเองต้องรีบหันขวับมามองด้วยความสะดุ้งตกใจในนาที่ แรก เพราะยังใจลอยอยู่นั่นเอง แล้วประกายตาไม่พอใจก็ฉายวาบขึ้นมาเมื่อรู้ว่าใครที่บังอาจมาเรียกชื่อของเธอผิดๆ

“ฉันชื่อพิชญาดาร้า ไม่ใช่พิชชาญาดาร้าตามที่คุณเรียก” หญิงสาว ตอบเสียงห้วนๆ มองผู้ชายตรงหน้าด้วยสายตาวาววับราวกับโกรธแค้นเขามา เป็นสิบๆ ปีั้นแหละ จนใบหน้าคมคร้ามนี้ต้องยิ้มนมูมปากอย่างเจ้าเล่ห์

‘หล่อจนคงแค้นที่เขาจูบเธอคราวนั้นสินะ’

“เพื่อนของคุณบอกว่าคุณชื่อพิชชา เรียกง่ายกว่าเยอะ ผมขอเรียกคุณ ด้วยชื่อนี้ดีกว่านะ”

“คุณจะเรียกชื่อไหนมันก็เรื่องของคุณ แต่ถ้าคุณจะคุยกับฉัน กรุณา ถอดแว่นตาออกด้วยค่ะ ฉันไม่ชอบคุยกับคนที่สวมแว่นตาอำพรางดวงตาของตนเอง เพราะฉันรู้สึกว่าคุณไม่ให้เกียรติฉัน”

เธอตอบเขาด้วยท่าทางเย่อหยิ่งจองหองไม่มีความประหม่าหวั่นไหว อยู่ในสายตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นเลยสักนิด มันจึงทำให้เธอรานัยรู้สึกทั้งในตัวสาว น้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขามาก เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่ที่อยู่ต่อหน้าเขามักจะ แสดงอาการประหม่าขวยเขินแทบทุกคนก็ว่าได้ แต่ทว่ากับหล่อน เธอวางมาด

ราวกับนางพญาผู้เลอโฉมงามสง่าที่แสนเย่อหยิ่ง มันช่างทำท่าย ‘สิ่งแห่ง
ทะเลทรายอาหรับ’ อย่างเขาชะมัด

นี่ขนาดหล่อนถูกเขาพรากจูบมาแล้วครั้งหนึ่ง ใบหน้าสวยคมก็ยังคง
เชิดหน้ามองเขาอย่างไม่สะทกสะท้านหวั่นไหว ราวกับว่าเขากับเธอไม่เคยมี
ฉากวาบหวามรัญจวนใจอย่างนั้นมาก่อนอย่างนั้นแหละ แต่เธอลืมภาพสวิตเมื่อ
สองอาทิตย์ที่ผ่านมาแล้วจริงๆ หรือ เพราะถ้าลืมเขาจะได้ ‘ตอกย้ำ’ ภาพนั้น
ให้ชัดเจนขึ้นเองในคืนนี้

สายตาคมกล้าสีทรายมองเรียวปากอímเล็กสีชมพูสดมันวาวน่าจูบนั้น
ด้วยประกายตาพราระยับอย่างเปิดเผยความรู้สึก จนพิชญาดารารเริ่มถอยออก
ห่างโดยสัญชาตญาณการเอาตัวรอด แม้ในใจจะบอกว่าไม่ได้กลัวเขาเลยสักนิด
แต่เท้าเล็กบนรองเท้าส้นสูงประมาณสี่นิ้วกลับถอยห่างออกโดยไม่รู้ตัว มีเพียง
แววตาแววโรจน์ที่มองร่างสูงในชุดสูทสีทรายอย่างโกรธจัดเท่านั้นที่บอกว่าเธอ
คิดจะสู้

“โอเค คุณเป็นคนแรกนะที่กล้าสั่งผม” พุดจบมือเรียวสวยราวกับมือ
ของอистรีก็ยกขึ้นถอดแว่นตาสีห่อตั้งออก

ทันทีที่เห็นดวงตาสีทรายคมเข้มเป็นประกายระยับ พิชญาดารากลับ
รู้สึกอยากจะทำให้เขาสวมแว่นตาสีชา นั้นกลับคืนเข้าไปใหม่มากเหลือเกิน เพราะ
นัยน์ตาคมซึ่งเต็มไปด้วยพลังแห่งบุรุษเพศที่แสนมีเสน่ห์อย่างเหลือร้ายที่
กระทบแสงไฟนั้น กำลังทำให้เธอรู้สึกขาดความมั่นใจในตัวเองไปเกือบครึ่ง

แววตาแห่งความเป็นผู้นำไม่ยอมคน แววตาของเจ้าป่าที่ดุตันระคนเจ้า
เล่ห์อย่างหาที่เปรียบไม่ได้ มันทำให้ผู้หญิงที่ไม่เคยหวั่นไหวต่อสายตาของชาย
ใด ต้องรู้สึกร้อนวูบวาบบนใบหน้าของตนเองเป็นครั้งที่สอง

แต่ทว่าใบหน้าสวยคมจุมูกโด่งร้อนอย่างคนเอาแต่ใจก็ยังคงเชิดหน้าราวกับไม่ได้รู้สึกอะไร ก่อนจะเชิดเม้มมองไปทางอื่นเพื่อหลบสายตาคนกริบ พราวระยับคูนั่น โชคดีที่เงามืดได้บังบังใบหน้าที่เป็นสีชมพูระเรื่อขึ้นของเธอ ก่อนที่จะทำเป็นไม่ใส่ใจคนที่ยืนอยู่ข้างหลัง

มือเรียวเล็กยกแก้วไวน์ขึ้นจิบต่อทำท่าเหมือนไม่สนใจร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างหลัง เพราะไม่มีความจำเป็นที่เธอจะต้องคุยกับเขา และไม่เห็นจะต้องแคร์ถึงแม้ว่าเขาจะยอมถอดแว่นตามที่เธอต้องการแล้วก็ตาม

“นี่คุณ ผมยอมถอดแว่นตาออกตามที่คุณต้องการแล้วนะ จะไม่หันหน้ามาคุยกับผมหน่อยหรือ ฮาบีบตี้” เสียงทุ้มกังวานเอื่อยถาม พร้อมพูดจาหยอกเฝ้าในท้ายประโยคด้วยการเรียกเธอว่า ‘ที่รัก’ ในภาษาอารบิก

พิชญาคารารับปรับอารมณ์ลบความประหม่าเขินอายทิ้งไป ก่อนจะหมุนตัวหันกลับมามองคนตัวโตที่ทำทางชอบวางอำนาจด้วยสายตาเย็นชา พร้อมกับเหยียดยิ้มมุมปากก่อนจะโต้ตอบไปด้วยน้ำเสียงจองทองว่า

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่ใช่ที่รักของคุณ กรุณาอย่ามาเรียกฉันว่า ฮาบีบตี้” เธอพนมมือแปะๆ ก่อนจะตอบว่า

“เก่งจัง รู้ภาษาบ้านผมด้วย น้องสาวของผมคงมีเวลาสอนภาษาอารบิกให้คุณหลายคำเลยสินะผมว่าแต่คือนี่คุณไม่ได้พาน้องสาวของผมมาด้วยหรือ” ซิคหนุ่มถามยิ้มๆ ด้วยนัยน์ตาเจ้าเล่ห์พราวระยับ พยายามสบตาดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลมโตนั้นไม่อย่างกะพริบตา อยากจะรู้ว่าหล่อนจะกลบเกลื่อนพิรุณได้ดินานสักแค่ไหน แต่ทว่าความชื่นชมในสายตาที่มองสาวน้อยรูปร่างเพรียวระหงตรงหน้าก็ฉายชัดออกมาอย่างเปิดเผยเช่นกัน

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาไม่ใช่ผู้หญิงสวยหวาน แต่หล่อนสวยคมน่ามองในทุกๆ จุดทีเดียว คิ้วเรียวสวยดุจคันศร ดวงตากกลมโตดูสวยคมเป็น

ประกายแห่งความมีชีวิตชีวา จมูกโด่งรึ้นเล็กรับกับโหนกแก้มสวยได้อย่าง
พอเหมาะพอดี และริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มสีชมพูสดนัยน์ก่น่าจูบยิ่งนัก และชาย
หนุ่มก็จำได้ว่ามันหอมหวานมากแค่ไหน

ทั้งผิวพรรณของหล่อนก็ขาวผ่องผุดผาด รูปร่างของหล่อนก็ดูดีดู
บุรุษเพศให้อยากเข้าใกล้ได้ไม่ยาก แต่ทว่าดวงตาคู่สวยโฉบเฉี่ยวกลับดูเหมือน
ไม่แยแสเสน่ห์ที่ตนเองมีเลยสักนิด นับว่าเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่สวยงามถูกใจเขา
มากจริงๆ โดยเฉพาะคืนนี้ พิชญาดาราอยู่ในชุดราตรีสุดหรูชุดราตรีสีเขียวม
ฟ้าคล้ายกับสีน้ำทะเลที่โഴวแผ่นหลังนวลเนียนน่าสัมผัส ผมยารถูกเกล้าเป็น
มวยประดับด้วยไข่มุกสีขาวที่เสริมให้ดวงหน้าของหล่อนดูหวานละมุนยิ่งขึ้น

“ฉันบอกคุณแล้วไงคะ ว่าฉันไม่ได้พาน้องสาวของคุณไปช้อน เลิก
ปรักปรำฉันเสียที” หญิงสาวตอบก่อนจะเหมินมองไปทางอื่นอีกครั้ง ราวกับเขา
เป็นผู้ชายที่ไม่ได้อยู่ในสายตาของเธอเลยสักนิด เธอไม่คิดจะยอมรับแล้วจะ
ทำไม เขาไม่มีหลักฐานอะไรมาผูกมัดตัวเธอได้

“คุณนี่เป็นผู้ร้ายปากแข็งมากที่สุดเท่าที่ผมเคยเจอมาเลยนะพิชซ่า ผม
จะบอกความจริงให้ก็ได้ ว่าผมไปสืบประวัติของคุณมาหมดแล้ว และรู้ด้วยว่า
ในวันที่คุณเดินทางกลับมาเมืองไทย คุณได้พาน้องสาวของผมมาด้วย จับได้คา
หนังคาเขาแบบนี้แล้ว ยังคิดที่จะปฏิเสธอีกหรือ”

“ไหนล่ะหลักฐาน เอามาให้ฉันดูสิ ไม่มีใช่ไหม ชี” ร่างระหงหันมา
โต้แย้งทันควัน ก่อนจะมองร่างสูงอย่างเหยียดๆ แล้วขีดหน้ากลับไปทางเดิม
อีกครั้ง ใบหน้าสวยเฉียวที่เหมินมองไปอีกทางเหยียดยิ้มบางๆ อย่างพอใจที่ได้
เห็นท่าทางเหมือนจะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของคนตัวโต ที่พยายามจะให้เธอยอมรับ
ผิดให้ได้ แต่ฝันไปเถอะ ถ้าเขาหาหลักฐานมามัดตัวเธอไม่ได้ เขาก็ทำอะไรเธอ
ไม่ได้แน่ และถึงแม้เขาจะรู้ว่าเธอคือคนที่พาน้องสาวของเขาไปหลบซ่อนตัว

30 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

เพื่อหนีการแต่งงาน เรอานย์ก็ทำอะไรเธอไม่ได้เพราะเธอยะห์เต็มใจที่จะมาเมืองไทยกับเธอเอง

และสองอาทิตย์ที่ผ่านมา เรอานย์ก็รู้จักกับเพื่อนสาวชาวไทยที่เป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกับเธอมากมาย และเพื่อนสนิทหนึ่งในนั้นของเธอก็คือ อ่อมขวัญ ซึ่งเรอานย์เริ่มจะสนิทด้วยแล้ว อ่อมขวัญทายาทสาวของนักการเมืองชื่อดังไม่ได้ถูกเชิญมาในงานเลี้ยงครั้งนี้ เพราะเธอไม่ได้สนิทกับรินลดาเป็นการส่วนตัว แต่คืนนี้เธอได้ชวนเรอานย์ไปเปิดหูเปิดตาที่ผับดังแห่งหนึ่งซึ่งเป็นผับของพวกคนรวย หรือพวกดาราไฮโซมาเที่ยวกันอย่างคึกคักในทุกๆ คืน

อีกฟากหนึ่งของเมืองศิวิไล์ในยามราตรี ณ ผับชื่อดังแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร แสงสีแสบตากะพริบวูไวหวนจนแสบตาไปหมด แต่ทว่าหมู่ผีเสื้อราตรีทั้งหลายกลับชอบที่จะบินเข้าหามัน ไฟหลากสีสว่างตาที่ผีเสื้อสาวต่างก็สวยสดงดงามและยั่วยวนในชุดเว้าหน้าเว้าหลัง สันยังไม่พอยังแหวกหน้าแหวกข้างแหวกหลังยั่วใจให้หมู่ภุมรตัวผู้ให้หันมาสนใจอีก

สามสาวในชุดเดรสต่างสีต่างลาย เดรสสั้นกำมะหยี่สีน้ำตาลอ่อนลายเสือคือ ทอรั้ง เดรสสั้นลายลูกไม้สีดำเช็กชีคือ อ่อมขวัญ และเดรสสีทรายเรียบหุระสะท้อนแสงคือเจ้าหญิงเรอานย์ในคราบสามัญชน

เหตุผลที่เรอานย์ปฏิเสธที่จะไปร่วมพิธีฉลองงานแต่งงานของเพื่อนสนิทอีกคนของพิชญาดารา เพราะเจ้าหญิงน้อยรู้งานนี้พี่ชายของเธออาจจะมาร่วมงานฉลองในคืนนี้ด้วย ซึ่งพิชญาดาราก็เห็นด้วย

ขณะที่สามสาวกำลังแดนซ์กันอย่างสนุกสนานในกลุ่มของตนเอง ผู้ชายหน้าตาแซกๆ คมๆ ในชุดเสื้อยืดคอวีพอดิตัวสีเข้ม กางเกงยีนสีเดียวกัน

กับเสื้อ บนรองเท้าหนังราคาแพงกำลังก้าวเข้ามาใกล้กลุ่มของพวกเธอซ้ำๆ ดวงตาคมสปีรันต์จ้องมองทางเจ้าหญิงน้อยในคราบสามัญชนอย่างไม่วางตา เขาเคยเจอเธอครั้งหนึ่งแล้วที่ผับแห่งนี้เมื่ออาทิตย์ก่อน และคืนนี้ก็เป็นคำคืนที่โชคดีของชายหนุ่มอีกครั้งที่มาเจอหวานใจของเขา

“เร หันไปทางโน้นสิ ใครเดินมานะ” ทอรั้งบู้ยใบ้สายตาไปมองหนุ่มหล่อคมเข้มตัวโตสูงใหญ่อย่างกับตึกกำลังเดินมาทางที่พวกเธอกำลังแดนซ์กันอยู่ เธออายะห์มองตาม ก็รู้สึกใจเต้นโครมครามอีกครั้งเมื่อสบตาเข้ากับประกายตาวาววับของร่างสูงที่กำลังส่งรอยยิ้มหวานมาให้เธอ

อ้อมขวัญมองตามแล้วก็ยิ้ม ไม่มีใครรู้ว่าเธอแอบมีใจให้กับหนุ่มลึกลับที่อ้างตัวว่าเขาเป็นนักท่องเที่ยวนมาจากประเทศทางตะวันออกกลางคนนี้

ชายหนุ่มแนะนำตัวว่าเขาชื่อ ‘ราม’ คำเดียวสั้นๆ แต่ทว่าบุคลิกท่าทางของหนุ่มนิรนามกลับไม่เหมือนนักท่องเที่ยงทั่วไป เขาดูลึกลับน่าค้นหา และเหมือนมีออร่าเปล่งประกายอยู่รอบๆ ตัวเขา นั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ชายคนนี้ ‘ไม่ธรรมดา’ แน่ๆ และที่สำคัญเขามีเสน่ห์มากๆ ด้วย

แต่รามกลับมีใจให้กับเธออายะห์ที่อ้างตัวว่าเป็นนักท่องเที่ยวนมาจากคูไบ เป็นเพื่อนสนิทกับพิชญาดาร่า และดูท่าเพื่อนใหม่ของเธอกันนี้ก็คงจะมีใจให้กับหนุ่มนิรนามคนนี้เช่นกัน อ้อมขวัญแอบอิจฉาเพื่อนใหม่ของเธอลึ้กน้อยไม่...คงไม่ใช่แค่อิจฉาเล็กน้อยเท่านั้น แต่เธออิจฉาเธออายะห์มากๆ เลยละ

“สวัสดีครับสาวๆ สวัสดีครับคุณเร” ร่างสูงเกินสันทัดกล่าวทักทายทั้งสามสาวรวมๆ ในต้นประโยค แต่ท้ายประโยคเขาก็กลับปรายตาไปมองสาวน้อยในชุดเดรสสีทราวยเรียบหรูด้วยสายตาหยาดเยิ้มชวนฝัน ทำให้เธออายะห์เริ่มประหม่าขัดเขินไม่กล้าสบตาคนซึ่งสปีรันต์นั้นเท่าไรนัก

“ขวัญ ฉันว่าเราอย่าไปเป็นกขค.พวกเขาสองคนดีกว่า เราสองคนไปแดนซ์ทางโน้นกันเถอะป๊ะ” ทอรุ่งฉุดข้อมือของอ้อมขวัญออกไปทันทีที่รู้สึกตัวว่าพวกเธอสองคนคงจะเป็นส่วนเกินไปแล้วเมื่อเห็นรามเอาแต่สนใจเรฮายะห์เพียงคนเดียว

อ้อมขวัญเดินตามแรงฉุดของเพื่อนรักไปอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก เพราะยังไม่ได้หักทายหนุ่มที่เธอแอบมีใจให้สักคำเลย แม้ว่าเขาจะไม่หันมาสนใจเธอก็ตาม

เรฮายะห์อ้าปากห่อมองทอรุ่งลากแขนอ้อมขวัญจากไป แล้วปล่อยให้เธอยืนอยู่เพียงลำพังกับรามสองคน ทำให้เจ้าหญิงน้อยแทบวางตัวไม่ถูก รู้สึกว่ามีมือของตนเองเกาะกะไปหมดจนไม่รู้จะเอาไปวางไว้ที่ไหน ได้แต่ยกมือข้างหนึ่งลูบแขนอีกข้างตนเองไปมาด้วยความขวยเขิน

รามมองสาวน้อยตรงหน้าด้วยสายตาพึงพอใจ เขาชอบที่เห็นท่าทางเขินอายของเรฮายะห์ ทั้งที่ชายหนุ่มเองก็เคยเห็นผู้หญิงช้อายมาแล้วมากมายก็ตาม แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับน่าสนใจมากที่สุดสำหรับเขา

“เราไปนั่งคุยกันตรงมุมโน้นดีไหมครับ” ชายหนุ่มบ้วนใบ้สายตาไปทางมุมสลัวมุมหนึ่งที่ยังพอมองที่ว่างสองสามที่สำหรับนั่งคุยกัน ร่างบางพยักหน้ารับก่อนจะถูกวงแขนใหญ่โอบเอวคอดก๊วไปนั่งที่เคาน์เตอร์ด้านในที่อยู่ชิดกับผนัง

“รับอะไรดีครับมิสเตอร์” บริกรหนุ่มเดินเข้ามาถามรามยิ้มๆ

“คุณเรรับอะไรดีครับ” รามหันมาถามร่างบางข้างๆ อย่างสุภาพ

“รับเหมือนคราวที่แล้วก็ได้ค่ะ” หญิงสาวตอบไม่ดังมากนัก แต่รามก็พอได้ยิน จึงหันมาสั่งออเดอร์กับบริกรหนุ่มเสียงทุ้มน่าฟัง

“งั้นก็เอาไวน์ที่ดีที่สุดแพงที่สุดในร้านมาแล้วกัน”

“ได้ครับกระผม รอสักครู่ นะครับ” พุดจบบริการหนุ่มก็รีบเดินเลียยงออกไปปฏิบัติหน้าที่ของตนเองทันที

ไม่นานนักไวน์ชั้นเลิศสีแดงประกายทับทิมที่ผลิตจากพันธุ์องุ่นปิโนต์ นัวร์จากฝรั่งเศสก็ถูกนำมาเสิร์ฟ และรินใส่แก้วคริสตัลทรงสูงสองแก้วตรงหน้า สองหนุ่มสาว รามเลื่อนแก้วไวน์สีสวยใสให้หญิงสาว ก่อนจะรับแก้วไวน์ของตนเองยกขึ้นจิบ

เธอยะห์จิบไวน์เพียงเล็กน้อยเพราะเธอไม่ค่อยถนัดดื่มแอลกอฮอล์มากนักกลัวว่าจะเมาเร็ว สายตาสีทราয়คู่สวยมองไปยังกลุ่มเพื่อนสองคนที่แดนซ์กันอย่างสนุกสนานที่อยู่ห่างออกไปอย่างไม่รู้จะมองไปที่ไหนดี

แม้ว่าเธอจะดื่มน้ำที่แอบหนีออกจากวังมาถึงต่างแดน แต่ทว่าลึกๆ แล้วเธอกลับเป็นสาวน้อยขี้อายมากที่สุดเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ชายที่มีเสน่ห์อย่างร้ายกาจอย่างเช่นรามเป็นคนแรก และเธอก็เพิ่งรู้ว่าตนเองเป็นคนขี้อายมากแค่ไหนก็เมื่อสบตาทวานซึ่งสีบรันทิตรงหน้า กับรอยยิ้มแสนเสน่ห์หาที่กระชากใจเธอตั้งแรกพบกันเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว

“ผ่านมาสองอาทิตย์แล้ว พี่ชายของคุณยังตามหาตัวคุณไม่เจอหรือครับ” รามถามหญิงสาวเพื่อเปิดหัวข้อการสนทนาที่เขาเองอยากรู้ แต่ท่าทางของชายหนุ่มไม่ได้ดูเดือดร้อนอะไรนัก แววตาของเขาแค่แสดงถึงความสงสัยใคร่รู้เท่านั้น

“ไม่รู้ว่พี่ชายของฉันทะหยุดตามหาฉันทะหรือยังคะ เพราะตั้งแต่เดินทางมาเที่ยวเมืองไทย ฉันทะยังไม่ได้ข่าวคราวของพี่ชายของฉันทะเลยคะ” อาทิตย์ก่อนเธอเคยเล่าเรื่องที่เธอต้องหนีมาเที่ยวที่เมืองไทยให้รามฟัง ชายหนุ่มจึงได้รู้เรื่องของเธอ และท่าทางของเขาก็ดูจะสนใจเรื่องนี้มาก

“แล้วถ้าเกิดพี่ชายของคุณตามมาเจอ คุณจะทำยังไงครับ ยอมให้เขาจับตัวคุณไปแต่งงานกับใครไม่รู้ที่คุณไม่รู้จัก หรือจะหนีต่อไป” ร่างเพรียวระหงมีสีหน้าครุ่นคิดนิดหนึ่งก่อนจะส่ายหน้าไปมา

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะว่าจะเอายังไงต่อ และไม่รู้ว่ตอนนี้ทางบ้านจะวุ่นวายมากแค่ไหนที่รู้ว่าฉันหนีออกมาจากวัง เอ๊ย...หนีออกมาจากบ้านนะคะ” โชคดีที่เสียงเพลงและเสียงดนตรีที่ดังอีกทีก็กรีกโครมที่ดังลั่นช่วยกลบเกลื่อนคำบางคำของเธอเอาไว้ ไม่งั้นคงแย่แน่ เพราะสายตาสีบรันดีเหมือนจะมีเครื่องหมายคำถามฉายวาบขึ้นมาแว็บหนึ่ง

“ผมมีวิธีเสนอแนะวิธีหนึ่งนะ ไม่รู้ว่าคุณจะสนใจไหม” รามถามแล้วหยุดมองใบหน้าสวยหวาน รอคอยให้หญิงสาวได้คิดก่อนตอบชั่วคราว

“วิธีไหนคะ” คิ้วสวยตั้งคันศรย่นเข้าหากันเล็กน้อยด้วยความสงสัยใคร่รู้เช่นกัน

รามสูดเอาลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เอื้อมหนึ่งก่อนจะเสนอแนะวิธีที่เขาคิดว่ามันน่าจะสนใจ และเห็นในละครโทรทัศน์บ่อยๆ ซึ่งวิธีนี้อาจจะสามารถนำมาใช้กับชีวิตจริงก็ได้ แต่ก็ไม่รู้ว่สาวน้อยตรงหน้าจะสนใจหรือไว้วางใจผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันอย่างเขาหรือเปล่า ทำให้ร่างสูงไม่ค่อยมั่นใจนักที่จะพูดแผนการช่วยเหลือเธอออกไป

การที่คนตัวโตยืนนิ่งคิดนานๆ ไม่ยอมบอกวิธีที่เขาต้องการเสนอแนะสักที ทำให้แวตาสีทรายคู่สวยยิ่งเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามมากขึ้น จนคิ้วเรียวสวยขมวดเข้าหากันเป็นปมอยู่กลางหน้าผากมนเรียบเนียน

“คุณรามไม่ยากตอบ แสดงว่าวิธีนี้ไม่น่าลองแน่เลยใช่ไหมคะ”

“ก็ไม่ถึงกับไม่น่าลองเสียทีเดียวหรอกครับ ถ้าคุณไว้วางใจผม”

“เอ?” ดวงตาสีทราวยิ่งเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามมากขึ้น ชัก
อยากรู้มากขึ้นแล้วว่า วิธีการที่รามจะแนะนำเธอคือวิธีอะไร ร่างสูงยิ้มมุม
ปากก่อนจะก้มลงมาตอบข้างแกมนวลว่า

“ถ้าบังเอิญพี่ชายของคุณตามมาพบ แล้วจะบังคับพาคุณกลับไป
แต่งงานกับผู้ชายที่คุณไม่รู้จัก คุณก็บอกพี่ชายของคุณไปสิครับว่าคุณมีคนรัก
แล้ว”

“แต่ว่าฉันยังไม่มีคนรักนี่คะ” สาวน้อยรีบโต้แย้งทันที ร่างสูงจึงยิ้ม
ออกมาอย่างดีใจที่สาวน้อยตรงหน้าตอบย้าให้เขาฟังอย่างมั่นใจว่าเธอยังไม่มี
แฟน ทำให้หัวใจของชายหนุ่มพองโตจนคับอก

“ใครบอกว่าให้คุณตอบเรื่องจริงล่ะครับ ก็แค่หาผู้ชายสักคนมาเป็น
คนรักหลอกๆ เพื่อให้พี่ชายของคุณเลิกบังคับคุณไปแต่งงานกับคนที่คุณไม่ได้
รักสิครับ”

ร่างบางอรรชรทำท่าครุ่นคิดนิดหนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตาสีบรันดีที่
มองเธออยู่ก่อนแล้วด้วยความสงสัยระคนแปลกใจ ที่เขาเสนอแนะวิธีนี้ให้กับ
เธอ และเขาคงคิดจะเสนอตนเองเป็นคนรักหลอกๆ ของเธอสินะ

“อย่าบอกนะคะ ว่าคุณรามจะเสนอตัวเองเป็นคนรักหลอกๆ ให้กับ
ฉัน” แม้พอจะเดาออก แต่หญิงสาวก็อยากจะถามย้าเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“ใช่ครับ”

เรฮายะห์ตาโต เมื่อได้ฟังคำตอบอย่างชัดเจนจากริมฝีปากหยักลึกสวย
เกินชายของร่างสูง แล้วเธอจะกล้าทำตามวิธีที่เขาเสนอแนะมาหรือ ตั้งแต่โต
เป็นสาวมายังไม่เคยมีแฟนกับเขาสักคน แล้วต้องแสดงบทเป็นคนรักหลอกๆ
ของผู้ชายตรงหน้าเธอจะทำได้หรือ ที่สำคัญเธอรู้จักเขาเพียงแค่ไม่นาน ได้คุย

36 เล่ห์เทพบุตรแดนทราย

กันก็เพียงสองครั้งจะไวใจได้หรือ ว่าเขาเสนอแนะวิธีนี้เพราะหวังดีกับเธอจริงๆ และไม่มีเจตนาอื่นแอบแฝง

“เอ่อ...ฉันขอคิดดูก่อนนะคะ”

สาวน้อยตอบอ้อมแอ้มไม่ค่อยจะเต็มเสียงนักก่อนจะเหมินมองไปทางอื่น เพราะไม่อาจทนต่อสายตาคมกล้าเต็มไปด้วยไฟเส่นหาของดวงตาสีบรันดีได้ แต่ถ้าหญิงสาวจะหันหันกลับไปมองใบหน้าคมคร้ามหล่อเหลาในเสื้อวินาทีนี้ เธอคงจะได้เห็นดวงตาสีบรันดีเป็นประกายระยิบฉวยแววเจ้าเล่ห์ออกมาพร้อมกับรอยยิ้มแสนเส่นหาตรงมุมปากหยักสวยเกินชาย ที่แอบแสดงออกมายามที่หญิงสาวเหมินมองไปทางอื่น

